

Arrest

nr. 105 697 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. GRAMY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Servische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 17 maart 1985.

Op 31 januari 2013 gaat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blikken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen merkt de Raad op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees

Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Uit haar middel blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 EVRM. Het middel luidt als volgt:

“Enig middel genomen uit de schending van artikel 7, lid 1ste, 1° van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de schending van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak.

Doordat:

In overweging dat de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken aan mijn verzoekster een bijlage 13, bevel het grondgebied te verlaten betekend heeft daar ze in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de documenten vereist door art. 2 (wet van 15 december 1980 - artikel 7 lid 1er 1°);

Terwijl:

In overweging dat mijn verzoekster een aanvraag tot regularisatie ingediend heeft voor zichzelf en voor de leden van haar familie, op grond van art. 9ter van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gezien haar medische toestand;

In overweging dat niet betwist wordt dat deze aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9ter door de Dienst Vreemdelingenzaken ontvankelijk verklaard werd;

In overweging dat door een beslissing van 28 januari de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ongegrond verklaard werd;

In overweging dat deze beslissing het onderwerp maakte van een beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de mate hoe de echtgenote van mijn verzoeker de schatting die door de Dienst Vreemdelingenzaken gemaakt, werd betwist;

Dat de echtgenote van mijn verzoeker, bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 twee omstandige medische getuigschriften gevoegd had, opgesteld door Dr. V.D.M. (...);

Dat Dr. V.D.M. (...), vermeldt dat Mw. F.S. (...) aan chronische bronchitis lijdt en dat een medische verzorging en een behandeling aan de gang zijn (antibiotica, MEDROL);

Hij beveelt aan dat deze behandeling in België voorgezet wordt, gezien het risico van verergering indien de behandeling niet gevolgd of niet behoorlijk gevolgd wordt;

Dr. V.D.M. (...) verduidelijkt ook dat het niet aan te raden is dat F.S. (...) zou reizen, in ieder geval niet voor ten minste een jaar;

De tijd voor haar van deze aandoening te genezen;

Het tweede medisch getuigschrift, opgesteld door Dr. V.D.M. (...) is meer precies over de gezondheidstoestand van F.S. (...);

Er wordt onder aan vermeld dat mijn verzoekster aan astma en diabetes lijdt en dat ze een behandeling op basis van Ventolin volgt (symptomatische behandeling voor acuut astma bij volwassenen, subcutaan gebruik), Singulair (bijkomende behandeling bij zieken met blijvend e astma) en Glucophage (behandeling van type 2 diabetes);

Er dient gepreciseerd te worden dat bij een zieke die aan diabetes type 2 lijdt, de glykemie boven de normale waarden blijft en dat dit, op lange termijn, als de glykemie niet door de behandelingen verminderd is, het ernstige gezondheidsproblemen kan veroorzaken;

Deze chronische aandoening vereist een geïndividualiseerde behandeling evenals een nauwlettend toezicht door de getroffen zieke en door een medische ploeg (www.passeportsante.net);

Het is dus nodig dat de gezondheidstoestand van de echtgenote van mijn verzoeker regelmatig door een dokter gevolgd wordt, in dit geval een endocrinoloog;

Als de echtgenote van mijn verzoeker niet door deze soort arts gevolgd wordt en geen medische behandeling volgt, zowel voor haar astma en bronchitis als voor diabetes, loopt ze het gevaar haar toestand te zien verergeren en slachtoffer te worden van complicaties;

Deze verergering van de toestand van de zieke kan de vorm nemen van vasculaire complicaties omdat het gebrek aan behandeling van diabetes o.a. dit probleem kan veroorzaken; Dr. V.D.M. (...) preciseert ook dat het niet aangeraden is dat de echtgenote van mijn verzoeker een reis zou ondernemen, noch dat ze naar haar land van herkomst zou terugkeren omdat er complicaties van de diabetes kunnen optreden;

Bovendien, is het niet zeker dat de echtgenote van mijn verzoeker over een correcte behandeling in haar land van herkomst zal kunnen beschikken, terwijl ze hiervan in België kan genieten en zo haar toestand positief te zien evolueren.

Bovendien had de echtgenote van mijn verzoeker haar aanvraag bijgewerkt door het toevoegen van verschillende medische getuigschriften.

Deze getuigschriften vermelden de depressieve toestand waarin Mw. S. (...) zich bevond.

Dat men moet vaststellen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer gegeven werd, zonder dat hij op geen enkel ogenblik de echtgenote van mijn verzoeker ontmoet heeft om een precieze diagnose te kunnen geven wat haar pathologie betreft en in verband met de eventuele risico's in geval van terugkeer naar haar land van herkomst;

Dat bovendien, de echtgenote van mijn verzoeker heeft doen gelden, bij de betekening van het bevel het grondgebied te verlaten, dat ze zwanger was.

Dat deze betekening een zo sterke emotionele schok bij haar uitwerkte, dat ze bij de spoedgevallen van de CHR moest gaan wegens een spontane verlossing (stuk 4)

Dat de echtgenote van mijn verzoeker dus haar tweede kind, A.S. (...) op 4 februari 2013 gekregen heeft (stuk 3).

Dat het feit dat tegenpartij geen rekening gehouden heeft met het feit dat de echtgenote van mijn verzoeker zwanger was, ontoelaatbaar is;

Dat vooraleer een bevel het grondgebied te verlaten te betekenen, tegenpartij kennis moest nemen van alle elementen van de zaak

Dat mijn verzoeker beweert dat het hier gaat over een fout van wegen tegenpartij;

Dat dit soort gedrag synoniem is van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat bepaalt dat "niemand aan een onmenselijke of vernederende behandeling mag onderworpen worden";

Dat mijn verzoeker beweert, daar er een beroep voor uw raad ingediend is, wegens een medisch probleem, tegenpartij diende, wegens het beginsel van behoorlijk bestuur, wachten dat een beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genomen zou zijn, vooraleer een bevel het grondgebied te verlaten uit te geven, met als reden dat ze in het Rijk verblijft, zonder houder te zijn van de documenten die door artikel 2 vereist zijn;

Dat vooraleer een bevel het gebied te verlaten uit te geven, het aangepast was na te zien of er geen risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens bestond, gezien de probleemstelling van medische orde die door mijn verzoekster uitgelegd wordt;

Dat mijn verzoeker daarvoor de vernietiging vraagt van het bevel het grondgebied te verlaten, wegens schending van de beschikkingen van de middelen;"

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift in de eerste plaats dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar echtgenote zwanger was. Zij geeft echter zelf in haar verzoekschrift toe dat *“de echtgenote van mijn verzoeker heeft doen gelden, bij de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ze zwanger was”*, zodat de verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening te hebben gehouden met gegevens die haar pas na het nemen van de bestreden beslissing ter kennis werden gebracht. Ook blijkt uit het administratief dossier nergens dat de verzoekende partij de zwangerschap van haar echtgenote ter kennis heeft gebracht aan de verwerende partij. Bovendien blijkt uit het middel dat deze grief geen belang meer heeft, nu de verzoekende partij te kennen geeft dat haar echtgenote inmiddels bevallen is.

Er kan bovendien worden opgemerkt dat in bijzondere gevallen, zoals een zwangerschap, een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten kan worden aangevraagd, hetgeen de verzoekende partij en haar echtgenote nalieten te doen.

Daarnaast verwijt de verzoekende partij in haar verzoekschrift de verwerende partij het arrest van de Raad met betrekking tot het beroep tegen de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen niet te hebben afgewacht alvorens over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst er op dat het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 28 januari 2013 van de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om

medische redenen ongegrond wordt verklaard, op 24 juni 2013 werd verworpen bij arrest nr. 105 695. De argumentatie met betrekking tot de medische problematiek van de echtgenote van de verzoekende partij werd niet weerhouden.

Verder wijst de Raad er op dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekende partij om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De verzoekende partij laat evenwel na in haar verzoekschrift aan te geven of te concretiseren welke de zeer uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat een beroep hangende was tegen de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen laat op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 EVRM.

Ten overvloede kan erop gewezen worden dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

De schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang zoals eerder uiteengezet, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

T. LEYSEN